

“মৰমৰ সন্তানসকল – জ্ঞানেৰে তোমালোকৰ ভাল জাগৃতি আহিছে, তোমালোকে নিজৰ ৪৪ জন্মক, নিৰাকাৰ আৰু সাকাৰ পিতাক জানিছা, তোমালোকৰ হাবাখুৰি খোৱা বন্ধ হ’ল”

প্ৰশ্ন: ঈশ্বৰৰ মতি-গতি (মত আৰু গতি) অনন্য বুলি কিয় গায়ন কৰা হৈছে?

উত্তৰ: ১) কাৰণ তেওঁ এনেকুৱা মত দিয়ে যাৰ দ্বাৰা তোমালোক ব্ৰাহ্মণ অনন্য হৈ যোৱা। তোমালোক সকলোৰে এক মত হৈ যায়। ২) একমাত্ৰ ঈশ্বৰেই সকলোৰে সংগতি কৰে। পূজাৰীৰ পৰা পূজ্য কৰি তোলে সেইকাৰণে তেওঁৰ মতি-গতি অনন্য, যাক তোমালোক সন্তানসকলৰ বাহিৰে কোনেও বুজিব নোৱাৰে।

ওঁম শান্তি। তোমালোক সন্তানসকলে জানা, সন্তানসকলৰ যদি স্বাস্থ্য ভাল নহয় তেতিয়া পিতাই ক’ব লাগিলে ইয়াতে শুই যোৱা। ইয়াত কোনো আপত্তি নাই কিয়নো কল্পৰ পাচত লগ পোৱা অতি মৰমৰ সন্তান হয় অৰ্থাৎ ৫ হাজাৰ বছৰৰ পাচত পুনৰ আহি লগ পাইছা। কাক লগ পাইছা? বেহদৰ পিতাক। এইটোও তোমালোক সন্তানসকলে জানা, যাৰ নিশ্চয় আছে যথার্থতে আমি বেহদৰ পিতাক লগ পাইছো কিয়নো পিতা হৈছেই এজন হদৰ আনজন বেহদৰ। দুখত সকলোৱে বেহদৰ পিতাক স্মৰণ কৰে। সত্যযুগত এজন লৌকিক পিতাকে স্মৰণ কৰে কাৰণ তাত হৈছেই সুখধাম। লৌকিক পিতা সেইজনকে কোৱা হয় যিয়ে এইখন লোকত জন্ম দিয়ে। পাৰলৌকিক পিতাতো এবাৰেই আহি তোমালোকক নিজৰ কৰি লয়। তোমালোক পিতাৰ সৈতে অমৰলোকতে থাকা - যাক পৰলোক, পৰমধাম বুলি কোৱা হয়। সেইখন হ’ল একেবাৰে সিপাৰৰ ধাম। স্বৰ্গক একেবাৰে সিপাৰৰ বুলি নকয়। স্বৰ্গ নৰক ইয়াতে হয়। নতুন সৃষ্টিক স্বৰ্গ, পুৰণি সৃষ্টিক নৰক বুলি কোৱা হয়। এতিয়া হ’ল পতিত সৃষ্টি, আহানো কৰে – হে পতিত-পাৱন আহ। সত্যযুগত এনেকৈ নক’ব। যেতিয়াৰ পৰা ৰাৱণ ৰাজ্য হয় তেতিয়া পতিত হয়, সেইখনক কোৱা হয় ৫ বিকাৰৰ ৰাজ্য। সত্যযুগত হৈছেই নিৰ্বিকাৰী ৰাজ্য। ভাৰতৰ কিমান অপাৰ মহিমা। কিন্তু বিকাৰী হোৱাৰ কাৰণে ভাৰতৰ মহিমাক নাজানে। ভাৰত সম্পূৰ্ণ নিৰ্বিকাৰী আছিল, যেতিয়া এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণে ৰাজ্য কৰিছিল। এতিয়া সেই ৰাজ্য নাই। সেই ৰাজ্য ক’লে গ’ল - এয়া পাথৰ বুদ্ধিৰ লোকে নাজানে। আন সকলোৱে নিজৰ নিজৰ ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠাপকক জানে, একমাত্ৰ ভাৰতবাসীহে আছে যিয়ে নিজৰ ধৰ্মকোনাজানে আৰু ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠাপককো নাজানে। আন ধৰ্মৰ সকলে নিজৰ ধৰ্মকতো জানে কিন্তু সেয়া আকৌ কেতিয়া প্ৰতিষ্ঠা কৰিবলৈ আহিব এইটো নাজানে। শিখ লোকসকলেও এইটো নাজানে যে আমাৰ শিখ ধৰ্ম আগতে নাছিল। গুৰুনানকে আহি প্ৰতিষ্ঠা কৰিলে তেন্তে নিশ্চয় সুখধামত নাথাকিব, তেতিয়াহে গুৰুনানক আহি আকৌ প্ৰতিষ্ঠা কৰিব কিয়নো *ৱৰ্ল্ডৰ হিষ্ট্ৰী-জিওগ্ৰাফী* (বিশ্বৰ ইতিহাস-ভূগোল) পুনৰাবৃত্তি নহয় জানো। খ্ৰীষ্টিয়ান ধৰ্মও নাছিল আকৌ প্ৰতিষ্ঠা হ’ল। প্ৰথমে নতুন সৃষ্টি আছিল, এক ধৰ্ম আছিল। মাত্ৰ তোমালোক ভাৰতবাসীহে আছিল, এক ধৰ্ম আছিল আকৌ তোমালোকে ৪৪ জন্ম লৈ লৈ এইটোও পাহৰি গ’লা যে আমিহেই দেৱতা আছিলোঁ। আকৌ আমিহেই ৪৪ জন্ম লওঁ সেইবাবে পিতাই কয় - তোমালোকে নিজৰ জন্মক নাজানা, মই শুনাওঁ। আধাকল্প ৰাম ৰাজ্য আছিল, আকৌ ৰাৱণ ৰাজ্য হ’ল। প্ৰথমে হৈছে সূৰ্যবংশী বংশাৱলী, আকৌ চন্দ্ৰবংশী বংশাৱলী ৰামৰাজ্য। সূৰ্যবংশী লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ বংশৰ ৰাজ্য আছিল যিসকল লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ বংশৰ আছিল সেইসকলে ৪৪ জন্ম লৈ এতিয়া ৰাৱণৰ বংশৰ হ’ল। আগতে পুণ্য আত্মাৰ বংশৰ আছিল, এতিয়া পাপ আত্মাৰ বংশৰ হ’ল। ৪৪ জন্ম লৈছে, তেওঁলোকেতো ৪৪ লাখ বুলি কৈ দিয়ে। এতিয়া ৪৪ লাখৰ বিচাৰ কোনে কৰিব সেইকাৰণে কাৰো বিচাৰ নচলেই। এতিয়া তোমালোকক পিতাই বুজাইছে, তোমালোক পিতাৰ আগত বহি আছা, নিৰাকাৰ পিতা আৰু সাকাৰ পিতা দুয়োজনেই ভাৰতত নামিগ্ৰামী (জনাজাত) হয়। গায়নো কৰে কিন্তু পিতাক নাজানে, অস্ত্ৰান নিদ্ৰাত শুই আছে। জ্ঞানেৰে জাগৃতি আহে। পোহৰত মনুষ্যই কেতিয়াও খুন্দা নাখায়। আন্ধাৰত খুন্দা খায়। আন্ধাৰত খুন্দা খাই থাকে। ভাৰতবাসী পূজ্য আছিল, এতিয়া পূজাৰী। লক্ষ্মী-নাৰায়ণ পূজ্য নাছিল জানো, এওঁলোকে কাক পূজা কৰিব। নিজৰ চিত্ৰ তৈয়াৰ কৰি নিজৰ পূজাতো নকৰিব। এইটো হ’ব নোৱাৰে। তোমালোক সন্তানসকলে জানা - আমিহেই পূজ্য, আকৌ আমিহেই কেনেকৈ পূজাৰী হওঁ। এই কথাবোৰ আন কোনেও বুজিব নোৱাৰে। পিতাইহে বুজায় সেইকাৰণে কোৱাও হয় যে ঈশ্বৰৰ মতি-গতি অনন্য।

এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে জানা বাবাই আমাৰ গোটেই সৃষ্টিৰ পৰা মতি-গতি অনন্য কৰি দিছে। গোটেই সৃষ্টিত অনেক মত মতান্তৰ আছে, ইয়াত তোমালোক ব্ৰাহ্মণসকলৰ হৈছে এক মত। ঈশ্বৰৰ মত আৰু গতি। গতি অৰ্থাৎ সংগতি। সংগতি দাতা এজনেই পিতা। গায়নো কৰে যে সকলোৰে সংগতি দাতা ৰাম। কিন্তু বুজি নাপায় যে ৰাম কাক কোৱা হয়।

এনেকৈ ক'ব যে যিফালেই চাওঁ কেৱল ৰামেই ৰাম বিৰাজমান, ইয়াকে কোৱা হয় অঞ্জান অন্ধকাৰ। অন্ধকাৰত হৈছে দুখ, পোহৰত হৈছে সুখ। অন্ধকাৰতে মিনতি নকৰে জানো। প্ৰাৰ্থনা কৰা মানে পিতাক আহ্বান কৰা, ভিক্ষা নিবিচাৰে জানো। দেৱতাসকলৰ মন্দিৰত গৈ ভিক্ষা কৰা নহ'ল জানো। সত্যযুগত ভিক্ষা বিচাৰৰ প্ৰয়োজন নাই। ভিক্ষাৰীক ইনচালভেন্ট (দৰিদ্ৰ, কঙাল) বুলি কোৱা হয়। সত্যযুগত তোমালোক কিমান চালভেন্ট (চহকী) আছিল, তেওঁলোকক চালভেন্ট বুলি কোৱা হয়। ভাৰত এতিয়া ইনচালভেন্ট। এয়াও কোনেও বুজি নাপায়। কল্পৰ আয়ুস ওলট-পালট কৰি লিখি দিয়াৰ কাৰণে মনুষ্যৰ মগজেই ঘূৰি গ'ল। পিতাই অতি মৰমেৰে বহি বুজায়। কল্পৰ আগতেও সন্তানসকলক বুজাইছিল, মোক পতিত-পাৱন পিতাক স্মৰণ কৰিলে তোমালোক পাৱন হৈ যাব। কেনেকৈ পতিত হৈ গ'ল? বিকাৰৰ খাদ (লেপ) পৰি গৈছে। সকলো মনুষ্যকে মামৰে ধৰিলে। এতিয়া সেই মামৰ কেনেকৈ আঁতৰিব? মোক স্মৰণ কৰা। দেহ-অভিমান এৰি আত্মা-অভিমानी হোৱা। নিজক আত্মা বুলি বুজা। প্ৰথমে তোমালোক আত্মা তাৰ পাচত শৰীৰ ধাৰণ কৰা। আত্মাতো অমৰ হয়, শৰীৰৰ মৃত্যু হয়। সত্যযুগক কোৱা হয় অমৰলোক। কলিযুগক কোৱা হয় মৃত্যুলোক। জগতত এইটো কোনেও নাজানে যে অমৰলোক আছিল আকৌ মৃত্যুলোক কেনেকৈ হ'ল। অমৰলোক অৰ্থাৎ অকাল মৃত্যু নহয়। তাত আমুসো দীঘলীয়া হয়। সেইখন হৈছেই পবিত্ৰ সৃষ্টি।

তোমালোক হৈছা ৰাজশ্বশি। শ্বশি পবিত্ৰক কোৱা হয়। তোমালোকক পবিত্ৰ কোনে কৰি তুলিলে? তেওঁলোকক শংকৰাচাৰ্যই শ্বশি কৰি তোলে, তোমালোকক শিৱাচাৰ্যই পবিত্ৰ কৰি আছে। এওঁ একো পঢ়ি অহা নাই। এওঁৰ দ্বাৰা তোমালোকক শিৱাবাৰা আহি পঢ়ায়। শংকৰাচাৰ্যইতো গৰ্ভৰ পৰা জন্ম ল'লে, ওপৰৰ পৰা অৱতৰিত হোৱা নাই। পিতাতো তেওঁৰ শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰে, আহে আৰু যায়, মালিক হয়, যাৰ শৰীৰতে বিচাৰে তেওঁৰ শৰীৰতে আহি যাব পাৰে। পিতাই বুজাইছে - কাৰোবাৰ কল্যাণৰ কাৰণে মই প্ৰৱেশ কৰি লওঁ। পতিত শৰীৰতে আহোঁ নহয় জানো। বহুতৰে কল্যাণ কৰোঁ। সন্তানসকলক বুজোৱা হৈছে - মায়াও কম নহয়। কেতিয়াবা কেতিয়াবা ধ্যানত মায়া প্ৰৱেশ কৰি ওলট-পালট কথা শুনোৱাই থাকে সেয়েহে সন্তানসকলে বহুত চম্ভালিব লাগে। কাৰোবাৰ তাত যেতিয়া মায়াই প্ৰৱেশ কৰি লয় তেতিয়া কয় মই শিৱ হওঁ, অমুক হওঁ। মায়া বৰ চয়তান। বিচাৰ বুদ্ধি সম্পন্ন সন্তানসকলে ভালদৰে বুজি পাব যে এয়া কাৰ প্ৰৱেশ হৈছে। তেওঁৰ বাবে এইটোৱে শৰীৰ নিশ্চিত হৈ আছে নহয় জানো। তেনেস্থলত অন্যৰ কথা আমি শুনিবই বা কিয় লাগে! যদি শূনা তেন্তে বাবাক সোধা এইটো কথা সঁচা নে মিছা? পিতাই তৎক্ষণাৎ বুজাই দিব। বহুত ব্ৰাহ্মণীয়েও এই কথাবোৰ বুজিব নোৱাৰে যে এয়া কি হয়। কাৰোবাৰ মাজততো এনেকৈ প্ৰৱেশ কৰি লয় যে চৰো মাৰি দিয়ে, গালিও দিবলৈ ধৰে। এতিয়া পিতাই জানো গালি দিব। এই কথাবোৰ কোনো-কোনো সন্তানে বুজিব নোৱাৰে। ফাষ্টক্লাচ (প্ৰথম শ্ৰেণীৰ, অতি উত্তম) সন্তানসকলেও কোনো কোনো ক্ষেত্ৰত পাহৰি যায়। সকলো কথা সুধিব লাগে কিয়নো বহুতৰে মাজত মায়াই প্ৰৱেশ কৰি লয়। তেতিয়া ধ্যানত গৈ কি-কি কৈ থাকে। এই ক্ষেত্ৰতো বহুত চম্ভালিব লাগে। পিতাক পুৰা খবৰ জনাব লাগে। অমুকৰ শৰীৰত মন্মা আহে, অমুকৰ শৰীৰত বাবা আহে - এই সকলো কথা এৰি দিয়া। পিতাৰ এটাই আদেশ যে মামেকম (কেৱল মোক) স্মৰণ কৰা। পিতাক আৰু সৃষ্টি চক্ৰক স্মৰণ কৰা। ৰচয়িতা আৰু ৰচনাৰ বিষয়ে মন্থন কৰোঁতাসকলৰ চেহেৰা সদায় হৰ্ষিত হৈ থাকিব। বহুত আছে যিয়ে মন্থন কৰিব নোৱাৰে। কৰ্ম-বন্ধন বহুত। বিবেকে কয় - যিহেতু বেহদৰ পিতাক পাইছো, তেওঁ কয় - মোক স্মৰণ কৰা তেন্তে কিয়নো মই স্মৰণ নকৰোঁ। কিবা হ'লে পিতাক সোধা। পিতাই বুজাব কৰ্মভোগতো এতিয়াও বাকী আছে নহয় জানো। কৰ্মাৰ্থীত অৱস্থা হৈ গ'লে তেতিয়া তোমালোক সদায় হৰ্ষিত হৈ থাকিব। তেতিয়ালৈ কিবা নহয় কিবা হৈ থাকিব। এইটোও জানা “মিৰুৱা মোত মলুকা চিকাৰ” (চিকাৰৰ মৃত্যু, চিকাৰৰ বাবে দুখ কিন্তু চিকাৰীৰ বাবে সুখ)। বিনাশ হ'ব। তোমালোক ফৰিস্তা হৈ যোৱা। বাকী কেইটিমান দিন এইখন সৃষ্টিত আছা তাৰ পাচত তোমালোক সন্তানসকলৰ এই স্থূলবতন ভাল লাগিব। সূক্ষ্মবতন আৰু মূলবতনহে ভাল লাগিব। সূক্ষ্মবতনবাসীসকলক ফৰিস্তা বুলি কোৱা হয়। সেয়া বহুত কম সময় বাবে হোৱা যেতিয়া তোমালোকে কৰ্মাৰ্থীত অৱস্থা পোৱা। সূক্ষ্মবতনত হাড় মঙহ নাথাকে। হাড় মঙহ নাথাকিলে বাকী কি থাকিল? কেৱল সূক্ষ্ম শৰীৰ থাকে! এনেকুৱা নহয় যে নিৰাকাৰ হৈ যায়। নহয়, সূক্ষ্ম আকাৰ থাকে। তাত মূৰ্তী (আকাৰ-ইংগিতৰ) ভাষা চলে। আত্মা আৰাজৰ (শব্দৰ জগতৰ) সিপাৰে থাকে। তাক কোৱা হয় চাবটল ৱৰ্ল্ড (সূক্ষ্মলোক)। সূক্ষ্ম আৰাজ থাকে। ইয়াত হৈছে ট'কী (সবাক, বাণী)। তাৰ পাচত মূৰ্তী (ছায়া ছবি), তাৰ পাচত চাইলেন্স (শব্দৰহিত অৱস্থা)। ইয়াত হৈছে ট'কী। এয়া ডাৰমাৰ পূৰ্ব-নিৰ্ধাৰিত ভূমিকা। তাত হৈছে চাইলেন্স। সেয়া হৈছে মূৰ্তী আৰু এয়া হৈছে ট'কী। এই তিনিও লোককো স্মৰণ কৰোঁতা অতি কম সংখ্যকহে থাকিব। পিতাই বুজায় - সন্তানসকল, শাস্তিৰ পৰা ৰক্ষা পাবৰ কাৰণে অতি কমেও ৪ (আঠ) ঘণ্টা কৰ্মযোগী হৈ কৰ্ম কৰা, ৪ (আঠ) ঘণ্টা আৰাম কৰা আৰু ৪ (আঠ) ঘণ্টা পিতাক স্মৰণ কৰা। এইটো অভ্যাসৰ দ্বাৰা তোমালোক পাৱন হৈ যাব। নিদ্ৰা কৰা, সেয়া কোনো পিতাৰ স্মৃতিত থকা নহয়। এনেকৈও কোনেও নুবুজিবা যে মইতো বাবাৰ সন্তান হয়েই আকৌ কি স্মৰণ কৰিম। নহয়, পিতাইতো কয় - মোক তাত (পৰমধামত) স্মৰণ কৰা। নিজকে আত্মা

জ্ঞান কৰি মোক স্মৰণ কৰা। যেতিয়ালৈকে তোমালোক যোগবলৰ দ্বাৰা পবিত্ৰ নোহোৱা তেতিয়ালৈকে ঘৰলৈও তোমালোক যাব নোৱাৰিব। নহ'লে আকৌ শাস্তি খাই যাব লাগিব। সূক্ষ্মবতন, মূলবতনতো যাব লাগিব আকৌ স্বৰ্গলৈ আহিব লাগিব। বাবাই বুজাইছে - আগলৈ বাতৰি কাকততো প্ৰকাশ পাব, এতিয়াতো বহুত সময় আছে। ইমান বৃহৎ ৰাজধানী স্থাপনা হয়। দক্ষিণ, উত্তৰ, পূব, পশ্চিম - কিমান বিশাল ভাৰত। এতিয়া বাতৰি কাকতৰ দ্বাৰাই আৱাজ ওলাব। পিতাইকয় -মোক স্মৰণ কৰিলে তোমালোকৰ পাপ খণ্ডন হৈ যাব। আহানো কৰে - হে পতিত পাবন, *লিবাৰেটৰ* (মুক্তিদাতা) আমাক দুখৰ পৰা মুক্ত কৰা। সন্তানসকলে জানে যে ড্ৰামাৰ *প্লেণ* (পৰিকল্পনা) অনুসৰি বিনাশো হ'বই। এই যুদ্ধৰ পাচত আকৌ শান্তিয়েই শান্তি হ'ব, সুখধাম হৈ যাব। গোটেই তল-ওপৰ হৈ যাব। সত্যযুগত এটাই ধৰ্ম থাকে। কলিযুগত হৈছে অনেক ধৰ্ম। এয়াতো যিকোনো লোকে বুজিব পাৰে। সৰ্বপ্ৰথমে আদি সনাতন দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম আছিল, যেতিয়া সূৰ্যবংশী আছিল তেতিয়া চন্দ্ৰবংশী নাছিল, পাচত চন্দ্ৰবংশী হয়। পাচত এই দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম প্ৰায় লোপ হৈ যায়। তাৰ পাচত আকৌ অন্য ধৰ্মাৱলম্বী লোকসকল আহে। সেয়াও যেতিয়ালৈকে তেওঁলোকৰ সংখ্যা বৃদ্ধি নহয় তেতিয়ালৈকেতো গমেই নাপায়। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে সৃষ্টিৰ আদি-মধ্য-অন্তক জানা। তোমালোকক সুধিব যে ছিৰিত কেৱল ভাৰতবাসীক কিয় দেখুওৱা হৈছে? তেতিয়া ক'বা, এই খেলখন ভাৰতৰ ওপৰতে আধাৰিত। আধাকল্প হৈছে তেওঁলোকৰ ভূমিকা, বাকী দ্বাপৰ, কলিযুগত অন্য সকলো ধৰ্ম আহে। গোলকৰ (সৃষ্টিচক্ৰ) চিত্ৰত এই গোটেই জ্ঞান আছে। গোলকৰ চিত্ৰ অতি উত্তম। সত্যযুগত-এতাত হৈছে শ্ৰেষ্ঠাচাৰী সৃষ্টি। দ্বাপৰ-কলিযুগত হৈছে ব্ৰষ্টাচাৰী সৃষ্টি। এতিয়া তোমালোক সংগমত আছে। এয়া হৈছে জ্ঞানৰ কথা। এই 4টা যুগৰ চক্ৰ কেনেকৈ ঘূৰে - এয়া কোনেও নাজানে। সত্যযুগত এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ ৰাজ্য হয়। ওঁলোকেও জানো এইটো জানে যে সত্যযুগৰ পাচত ত্ৰেতাযুগ আহিব, ত্ৰেতাৰ পাচত পুনৰ দ্বাপৰ কলিযুগ আহিব। ইয়াতো মনুষ্যই একোৱেই নাজানে। যদিও কয় কিন্তু চক্ৰ কেনেকৈ ঘূৰে, এয়া কোনেও নাজানে সেইকাৰণে বাবাই বুজাইছে - গীতাৰ ওপৰত গোটেই জোৰ দিয়া। সঁচা গীতা শুনিলে স্বৰ্গবাসী হয়। ইয়াত শিৱবাবাই নিজে শুনায়, তাত মনুষ্যই পঢ়ে। গীতাও সকলোতকৈ প্ৰথমে তোমালোকে পঢ়া। ভক্তিলৈও প্ৰথমে তোমালোক যোৱা। শিৱৰ পূজাৰী প্ৰথমে তোমালোক হোৱা। তোমালোকে প্ৰথমে অব্যভিচাৰী, এজন শিৱবাবাৰ পূজা কৰিবলগীয়া হয়। সোমনাথ মন্দিৰ নিৰ্মাণ কৰাৰ শক্তি আন কাৰোবাৰ আছে জানো। *ব'ৰ্ড* (ফলকত) অনেক প্ৰকাৰৰ কথা লিখিব পাৰি। এই বুলিও লিখিব পাৰি যে ভাৰতবাসী সত্য গীতা শুনি সত্য খণ্ডৰ মালিক হৈ যায়।

এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে জানা যে আমি সঁচা গীতা শুনি স্বৰ্গবাসী হৈ আছোঁ। যি সময়ত তোমালোকে বুজোৱা তেতিয়া কয় - হয়, যথার্থ কথা, বাহিৰলৈ গ'ল আৰু শেষ। তাৰ কথা তাতেই থাকিল। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পাচত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

(1) ৰচয়িতা আৰু ৰচনাৰ জ্ঞান মন্থন কৰি সদায় হৰ্ষিত হৈ থাকিব লাগে। স্মৃতিৰ যাত্ৰাৰে নিজৰ পুৰণি সকলো কৰ্মবন্ধন সমাপ্ত কৰি কৰ্মাতীত অৱস্থা গঢ়ি তুলিব লাগে।

(2) ধ্যান, সাক্ষাৎকাৰত মায়াৰ প্ৰৱেশ হয়, সেই কাৰণে চঞ্চালিব লাগে, পিতাক থা-খবৰ দি ৰায় ল'ব লাগে, কোনো ভুল কৰিব নালাগে।

বৰদান: মুৰুলীধৰৰ মুৰুলীৰ প্ৰতি প্ৰীত ৰাখোঁতা সদায় শক্তিশালী আত্মা হোৱা
যিসকল সন্তানৰ পঢ়াৰ অৰ্থাৎ মুৰুলীৰ প্ৰতি মৰম আছে তেওঁলোকৰ সদায় 'শক্তিশালী হোৱা'ৰ বৰদান প্ৰাপ্ত হৈ যায়, তেওঁলোকৰ সন্মুখত কোনো বিঘিনি তিষ্ঠি থাকিব নোৱাৰে। মুৰুলীধৰৰ প্ৰতি প্ৰীত ৰখা মানে তেওঁৰ মুৰুলীৰ প্ৰতি প্ৰীত ৰখা। যদি কোনোবাই কয় যে মুৰুলীধৰ প্ৰতিতো মোৰ বহুত মৰম আছে কিন্তু পঢ়াৰ বাবে সময় নাই, তেন্তে পিতাই মানি নলয় কিয়নো য'ত লগন আছে ত'ত কোনো অজুহাত নাথাকে। পঢ়া আৰু পৰিয়ালৰ মৰম দুৰ্গ হৈ যায়, যাৰ দ্বাৰা তেওঁ সুৰক্ষিত হৈ থাকে।

স্লোগান: সকলো পৰিস্থিতিত নিজকে মোল্ড কৰি (থাপ খুৱাই) লোৱা তেতিয়া ৰিয়েল গ'ল্ড (প্ৰকৃত সোণ) হৈ যাবা।

!! ওঁম্ শান্তি !!